

Простъ, неучень, сиромахъ, непознатъ, тжмень,
 Самъ отдалечень отъ свѣтовнитъ злини,
 Безъ да гонж слава нито свѣтливи дни,
 Безъ да тичамъ подирь нѣкоя надѣжда.
 Азъ сжмъ оверень никой не мж поглежда.
 Да, никой никога неще ми завиде
 И съ' — криво око никой неще мж виде...“

Вие виждате, че Ботйовитѣ шегѣ, люти като пиперь, не сж безпрѣдметни. Българскитѣ поетѣ нищо не е писалъ на приумица: неговитѣ оцѣнки сж изградени върху факти. Неговата критика, колкото и да е остра, е справедлива.

Въ „Читалище“, освѣнъ споменатитѣ „поети“, прѣзъ 70-тѣ години се подвизаваха и други, като напр. Станко П. А. Разбойниковъ, д-ръ А. Д. Пюскуллиевъ, Кръстю Д. Пишурка, С. Б. Дербеевъ, П. Станчовъ, Т. Шишковъ, etc. etc. Какво дадоха, и какво сж обѣщавали тие ежедневни мушици да дадатъ на българската литература? Какво можеха да дадатъ на българската литература толкова много доктори и учени, които пълнеха съ „трудоветѣ“ си българскитѣ списания и вѣстници, освѣнъ своето щеславие, освѣнъ своята суета? Само единъ пронизателенъ умъ, като Ботйова, способенъ изединъ пжтъ да схване достойнствата и недостатѣцитѣ на всѣки претенциозенъ „писателъ“, е могълъ да тегли ресто върху суетата и литературологията. И Ботйовъ не само подписва паспорта на мнозина литературофази, но жестоко излива яда си върху тѣхнитѣ скодоумни фигури.

„Неумолимиятъ труженикъ въ полето на глупостъта и редакторътъ на духовния вѣстникъ Слама, г. Станчовъ, е снесалъ въ полога на русчушкитѣ гарги още една Нова Мода Глупостъ. Независимостъ съвѣтва публиката да не купува това гюбре, и отъ тукъ се вижда, че г. Каравеловъ — по мнѣнието на ефендето съ юларя (Геновичъ) и на неговия буку-